

عنوان مقاله:

انعطاف پذیری در مسکن سنتی دوره قاجار در تهران

محل انتشار:

دومین همایش ملی معماری، عمران و توسعه نوین شهری (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

حسن فرمنش

علیرضا رحیمی

خلاصه مقاله:

انعطاف پذیری یکی از مفاهیم کلیدی در الفبای شکل گیری معماری مسکونی ایران است. که در صورت مطالعه عمیق می تواند به تدوین اصول طراحی مسکن امروز کمک نماید. انعطاف پذیری کیفیت فضایی بوده است. که در معماری خانه های تاریخی ایرانی وجود داشته و معمار ایرانی از آن بهره می برده است. اهمیت انعطاف پذیری در فضاهای مسکونی ایجاد فضاهای مطلوب و مناسب با توجه به سلامت جسم و روان و تاثیر انسان از محیط سکونت این الزام را به وجود می آورد. لیکن، به نظر می رسد، قوت لازم خلق یک معماری نوین را نداشته است. معماری ارتقا بخشیده و نوآوری هایی از نظر فضا به وجود آورد. لیکن، به نظر می رسد، قوت لازم خلق یک معماری نوین را نداشته است. معماری دوره قاجار، با توجه به خود معماران و شاید کارفرماها در شهرهای مختلف و بر اساس اقلیم آن شهرها متفاوت است. مثل تمام دوران ها، در مناطق بیابانی و کویری به یک شکل بوده، و در مناطق کوهستانی به شکل دیگر. غرب و شرق و شمال و جنوب از لحاظ معماری با هم متفاوت بودند، هر چند مربوط به یک دوره باشند. و تمام بنا های موجود در این دوره بر اساس محیطی که در آن قرار داشته اند طراحی و اجرا شده اند این یک قاعده است و ما وقتی بناها را با هم مقایسه می کنیم بیشتر متوجه این تفاوت ها می شویم.

کلمات کلیدی:

مسکن، مسکن سنتی، انعطاف پذیری، قاجار مسکن قاجار

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/418368>

